

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξέμνητος
δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.—
Αμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει
ἄν ἑλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχί-ζουν τὴν 1ην οἰουδμήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 37ος

Ἐν Ἀθήναις, 18 Ὀκτωβρίου 1930

Ἔτος 52ον.—Ἀριθ. 46

ΤΑ ΣΠΙΤΙΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΓΚΑΪΤΕ ΣΤΗ ΒΕΪΜΑΡΗ

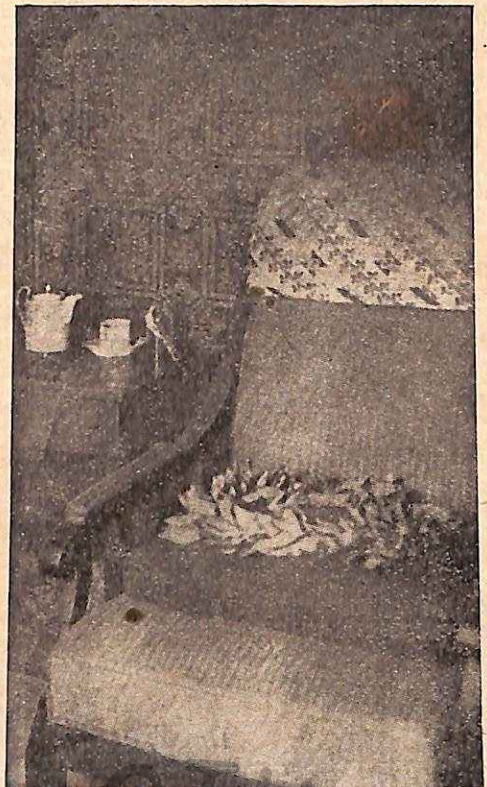
Μιά ἐποχή, πού ἡ Γερμανία ἦταν ἡ
καρδιά τοῦ κόσμου, ἡ Βαϊμάρη ἦταν ἡ
καρδιά αὐτῆς τῆς καρδιάς. Στὴ μικρὴ
αὐτὴ πόλιν, πού δὲν ἔχει διόλου τὴ
λάμπη μιᾶς μεγάλης πρωτεύουσας, ἂν
θίσαν καὶ ἤκμασαν τὰ μεγάλα πνεύματα,
καὶ προπάντων ἡ ποιητικὴ δόξα τῆς
Γερμανίας, ὁ μεγάλος ποιητὴς Γκαϊτε.
Κι' ἐνῷ ἡ γαλλικὴ δ' ἀνόγησιν ἔλαμπε καὶ
ἀνθοῦσε μέσα στὴν κίνηση καὶ στὴν τύρ-
βην μιᾶς ὡραίας πρωτεύουσας (τοῦ Πα-
ρισιῶ) στολίζοντας τὶς περίλαμπρες βα-
σιλικὰς αὐλὰς καὶ τοὺς πολυκόσμους κύ-

κλους, ἀντίθετα, τὸ γερμανικὸ πνεῦμα
ἐθαλλε παράμερα στὴν ἡσυχίᾳ αὐτῆς πό-
λεως, πού ἔχει κατὰ τὸ κλασσικὸ μὲ τὴν
ἀπλότητά της.

Σήμερα, ἡ μικρὴ Βαϊμάρη εἶναι ἓνα
ἀληθινὸ μουσεῖο. Ἡ ἀτμόσφαιρά της
ἔχει κατὰ τὸ θρησκευτικόν, πού ἐμπνέει
τὴν εὐλάβειαν καὶ κάνει τὸν ἐπισκέπτη
νὰ νομίζει πὼς βρίσκεται σὲ ναό. Γιατί
ἔχουν διατηρηθεῖ ὅλα, ἀκόμη καὶ τὰ πρὸ
ἀσήμεντα, πού θὰ μπορούσαν νὰ χρη-
σιμεύσουν γιὰ τὴν διατήρηση τῆς μνή-
μης τοῦ μεγάλου ἐκείνου πνεύματος, κι'
ὅλα εἶναι σὰ νὰ ξέρουν ἐκεῖ τὸν προορι-
σμό τους, νὰ σέβονται καὶ νὰ διατηροῦν
τὴν ἀνάμνησιν τῆς μεγαλοφυΐας, πού πέ-
ρασε κάποτε ἀπὸ κεῖ.

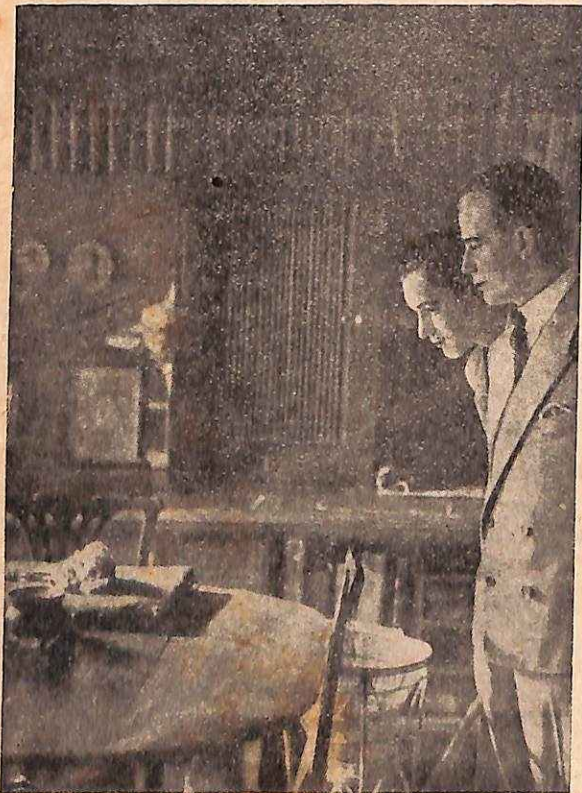
Οἱ πολιτισμένοι λαοί,
πού σέβονται τὰ μεγάλα
πνεύματα, δὲν τιμοῦν μόνο
τὴ μνήμη τους, ἀλλὰ καὶ
διατηροῦν μ' εὐλάβειαν κά-
θε τι, ἄψυχο ἔστω, πού
σχετίστηκε μὲ τὴ ζωὴ τους,
κάθε τι πού ὑποβοηθοῦσε
τὴ δράση τους καὶ τοὺς
χρησίμευε. Γιατί, βλέπετε
καὶ τ' ἄψυχα ἀποκτοῦν
πάντα μιὰ ψυχὴ καὶ μιὰ
δικὴ τους φωνή, καὶ ξέρουν
νὰ θυμίζουν τόσο συγκινη-
τικὰ τὸ πρόσωπο, πού, ὅ-
ταν ζῶσε, τὰ χρησιμοποίη-
σε στὴν καθημερινή του
ζωή.

Τὸ σπίτι τοῦ Γκαϊτε δια-
τηρεῖται μὲ πολλὴ προσο-
χή, καὶ κάθε τόσο, οἱ νεα-
ροὶ γερμανοὶ μαθητὲς πηγαίνουν ἐκεῖ σὰ σὲ
προσκύνημα : Κανεὶς δὲν μπο-
ρεῖ νὰ μπεῖ μέσα, ἂν δὲ
φορέσει εἰδικὲς παντού-
φλες, πού δὲ λερώνουν,
οὔτε κάνουν θόρυβο. Ἐκεῖ
θὰ ἴδωσιν τὴν πολυθρόναν,
ἔπου ἀπέθανε ὁ ποιητής,
μ' ἓνα στεφάνι δάφνης ἀ-
κουμπισμένο ἐκεῖ ἀκριβῶς

Ἡ πολυθρόνα ὅπου ἀπέθανε ὁ ποιητής,
μ' ἓνα στεφάνι δάφνης...
(Σελ. 541, στ. β').

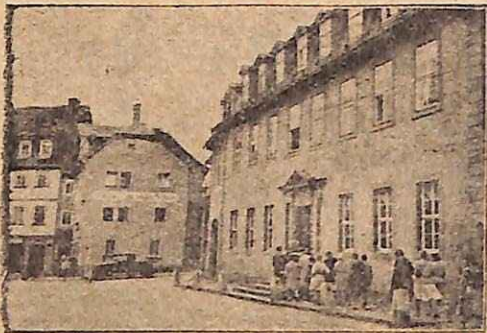
πού εἶχε καθήσει γιὰ στερνὴν φορά. Ἄν
προσέξετε τὴν ἔκφρασιν εὐλάβειας, πού
εἶναι ζωγραφισμένη στὰ πρόσωπα τῶν
δύο παιδιῶν πού τὴν κοιτάζουν, θὰ νοιώ-
σετε ὅτι αὐτὰ τὰ παιδιά θαρροῦν τὴ στιγ-
μὴ αὐτὴ πὼς βρίσκονται σὲ ναό. Ὑστε-
ρα θὰ ἴδωσιν τὸ γραφεῖο, ἔπου ἐργαζό-
ταν, μὲ τὰ ἐπιπλά καὶ τὰ σκευῆ, ἀφιμέ-
να στὴ θέσιν τους. ὅπως εἶχαν μείνει στίς
τελευταῖες τοῦ μέρες. Κι' ὅλο τὸ σπίτι
τοῦ Γκαϊτε εἶναι ἓνα ἀληθινὸ μουσεῖο,
ἔπου λατρεύουν οἱ νέες γενεὲς τὸ πνεῦ-
μα, τὴ μεγαλοφυΐαν, τὴν ποίησιν πού δο-
ξάζει τοὺς λαοὺς. Κι' ἐστὶ τ' ἄψυχα
αὐτὰ ἀντικείμενα εἶναι οἱ ζωντανότεροι
κι' οἱ θερμότεροι διδάσκαλοι, πού στα-

Οἱ νεαροὶ γερμανοὶ μαθητὲς πηγαίνουν ἐκεῖ σὰ σὲ
προσκύνημα... (Σελ. 541, στ. β').

λάζουν στίς ψυχές των παιδιών, τὸ σε-
βασμὸ καὶ τὴν εὐλάβειαν πρὸς τὰ ὑψηλά
καὶ τὰ ἱδανικά.

Ὁ Ἰωάννης Βόλφγκανγκ Γκαίτε γεν-
νήθηκε στὴ Φραγκφούρτη τὸ 1749.
Νέος ἀκόμα, φοιτητής, —ἐσπούδαζε νο-

Ἡ εἰσοδος τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Γκαίτε.

μικὰ—διακρινόταν γιὰ τὴν δλύμπια δ-
μορφία του, κι' ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸν ξε-
χάσῃ ὅποιος τὸν ἔβλεπε καὶ μιὰ μόνη
φορὰ. Πολὺ περισσότερο, ὅποιος μιλοῦσε
μαζί του, ἔστω καὶ λίγες στιγμές.

Μεγάλος ποιητής, ἐπιστήμων, φυσιο-
δίφης, πολιτικός —ἐχρημάτισε καὶ πρω-
θυπουργὸς τοῦ δούκα τῆς Βεῖμάρης—ὁ
δακμόνιος αὐτὸς ἄνθρωπος, ἀληθινὸς ἡμί-
θεος, ἐγέμισε τὴ Γερμανία, μὰ κι' ὅλο
τὸν κόσμον, μὲ τὸν ὀνόματό του, μὲ τὴ δόξα
του. Κυριάρχησε δόλακερο σχεδὸν αἰῶνα

«Κανείς δὲν μπορεῖ νὰ μπεῖ μέσα, ἂν δὲν
φορέσῃ εἰδικὲς παντούφλες...»
(Σελ. 541, στ. β').

—πέθανε τὸ 1832—καὶ διατηροῦσε τὴ
μεγαλοφυΐα του καὶ τὴν προσωπικὴ του
αἰγλή, τὴ νεανική, ὡς τὰ βαθεῖά του γε-
ράματα.

Ἐλάτρευε τὴν ἀρχαία Ἑλλάδα, κα-
τεῖχε ὅσο κανένας τὴν ἑλληνικὴ λογο-
τεχνία καὶ τὸ ἑλληνικὸ πνεῦμα, κι' ἐν'
ἀπὸ τὰ θαυμαστότερα ἔργα του εἶναι τὸ
δρᾶμα «Ἰφιγένεια ἐν Ταύροις». Ἀλλὰ
καὶ τὴ νέα Ἑλλάδα τὴν ἀγαποῦσε. Ἐ-
θαύμαζε τὰ δημοτικά της τραγούδια, καὶ
χάρηκε ὅσο λίγοι στὴν Εὐρώπη γιὰ τὴν
ἀπελευθέρωσή της ἀπὸ τὸν τουρκικὸ ζυ-
γὸ. Ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πρὸ θερμοῦς
καὶ φωτισμένους φιλέλληνες.

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΟΥ ΜΠΑΜΠΑ ΤΗΣ

Εὐπνήσε χαρούμενη. Ἀνασηκώθηκε
στὸ κρεβάτι της, ἀνοιγόκλεισε τρεῖς-
τέσσερις φορές τὰ μάτια, τέντωσε τὰ
μπρατσάκια της «ἀααχ...» κι' ἔδγαλε
μιὰ φωνή:

—Μαμμά!..

Δὲν τῆς ἔδωσαν ἀπάντηση. Ὅρισε
μας, νὰ φωνάζῃ ἡ Μέλια καὶ νὰ μὴν
τρέχουν ἀμέσως· μ' αὐτὸ εἶναι τρομερό!
—Μαμμά!..

Καὶ πάλι δὲν τῆς ἀπαντᾷ κανένας.
Ἄ, ἔτσι;.. τώρα θὰ δοῦν λοιπόν! Ση-
κώθηκε σιγὰ σιγὰ, χωρὶς νὰ ρίξῃ τίποτ'
ἀπάνω της—καὶ κάνει ἕνα κρῶσ σήμε-
ρα, Θέ μου!—κι' ἔτσι ξυπόλητη, μὲ τὸ
μακρὺ ἄσπρο νυχτικό, ποὺ μπερδεύεται
στὰ πόδια της, σιμώνει ἡσυχα-ἡσυχα
τὴν πόρτα.

«Ἡ μαμμά μου εἶπε νὰ μὴν κοιτάω
ποτέ ἀπ' τὴν κλειδαρότρυπα· μ' ἀφοῦ
δὲν ἔρχεται;...»

Τὸ ματάκι, περίεργο, κόλλησε στὴ
μακρουλὴ τρυπίτσα. Μέσα σ' ἕνα κύκλο,
ἀντίκρυσε τὴ μαμμά ὡς τὴ μέση, — ἡ
ἄλλη μισὴ χανόταν στὸ μισοσκόταδο—
ἀκουμπισμένη στὸ παράθυρο, ἀκίνητη,
σὰν νὰ κοιμόταν.

Πάλι μαῦρα;.. Μὰ πάλι μαῦρα φο-
ράει;.. Κι' ὅμως σήμερα εἶναι ἡ γιορ-
τὴ τοῦ μπαμπά!.. Πέρσου, τί ὠραῖο φέ-
ρεμα ποὺ εἶχε!..

Θυμήθηκε. Πέρσου—τὶς ἄλλες χρο-
νιές ἦταν μικρή, δὲν καταλάβαινε—μὰ
πέρσου ἦταν πιά 5 χρονῶν, καὶ τί χαρὰ
ποὺ τὴν ἔκανε σὰν ἔμαθε πὼς ἦταν ἡ
γιορτὴ τοῦ μπαμπά!

Ἀλήθεια, σήμερα τουλάχιστο δὲν
θὰ γυρίσῃ; Τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου... τόπε
ἡ κυρὰ-Παναγιώτα... στὴ γιορτὴ του
νὰ λείπῃ;..

Ἀναρωτήθηκε μὲ ἀπορία καὶ μὲ μιὰ
λύπη κρυφὴ...

Τραβήχτηκε ἀπ' τὴν πόρτα.

—Κι' ὅμως, μοῦ εἶπε ἡ γιαγιά σὰν
τὴ ρώτησα. «ναὶ... παιδάκι μου...
στὴ γιορτὴ του... θάρθῃ...» Μόνο ποὺ
κόμπιζε λιγάκι. Ἐχει γοῦστο νὰ μὲ
γέλασε... Μαμμά!..

Κάτι σὰν νὰ κουνήθηκε στὴν ἄλλη κά-
μαρα, μὰ λόγος δὲν ἀκούστηκε, κανένας.

Πέρσου. Τί γλυκὰ ποὺ εἶχαν φτιάσει.
Τί κουραμπιέδες, τί μπακαλαδάδες, τί τί,
τί... Κι' ὁ θεὸς Κωσταντῆς ποῦφερε
κεῖνὴ τὴ μεγάλη τούρτα...

—Σήμερα δὲ θὰ φέρῃ;.. Ἄχ, ἂς
ἐρχότανε ὁ μπαμπάς, κι' ἂς μὴν βάλω
οὔτε τόσο δὲ γλυκὸ στὸ στόμα μου, οὔ-
τε τόσο...—Μαμμά!..

Μὰ τί ἡσυχία εἶναι αὐτὴ ἡ σημερι-
νή;.. Ποῦ ἡ φασαρία ποὺ γινότανε
πέρσου, φωνές, γέλια, χαρές... Σήμε-
ρα... μιλιὰ!.. Λές, κι' ὅλοι στοιχειω-
θήκανε, σὰν σὲ κεῖνο τὸ παραμῦθι, ποὺ
τῆς ἔλεγε ἡ γιαγιά της: «ἡ βασιλοπούλα

λοιπό!.. Μερίτσα μου, μόλις ἄγγισε τὴ
ρόκα, ἀμέσως ἀποκοιμήθηκε. Κι' ὅλοι
μέσα στὸ παλάτι μαρμαρώθηκαν. Ὁ Βα-
σιλιάς, ἡ Βασίλισσα, οἱ ὑπασιπύτες, οἱ
ὕπηρέτες. ὅλοι!.. Κι' ὕστερα...».

Ἐχει γοῦστο νὰ μαρμαρώθηκαν ὅλοι
καὶ στὸ δικό της τὸ σπῆτι. Δύσκολο-θὰ
ἦταν;... Μὰ εἶναι κατάστασις αὐτὴ,
νὰ μὴν ἀκούγεται οὔτε μύγα;.. «Καὶ
πέρασαν, ποὺ λές, ἑκατὸ χρόνια. Τότες,
ἕνα βασιλόπουλο ἤρθε ἀπάνω στὸ χρυ-
σοπέταλο τ' ἀλόγο του, ξεπέζεψε στὴν
πόρτα τοῦ παλατιοῦ, τὴν πνιγμένη ἀπ'
τ' ἀγκάθια, προχώρησε μέσα στίς κά-
μαρες, βρῆκε τὴ βασιλοπούλα, τὴ φί-
λησε, καὶ τότες ξύπνησε κι' αὐτὴ, κι'
ὅλοι μέσα στὸ παλάτι...».

Ἄ, ναί, ναί, αὐτὸ εἶναι!.. Πὼς τὸ
κατάλαβε, μὰ πὼς τὸ κατάλαβε!..
Καὶ τὸ δικό της τὸ σπιτικό περιμένει
τὸ βασιλόπουλο ποὺ θάρθῃ σιγὰ-σιγὰ νὰ
τὸ ξυπνήσῃ. Θάρθῃ σήμερα ὁ μπαμπάς
της, κι' ὅλοι θὰ ξαναζωντανέψουνε, θὰ
ζωηρέψουνε, σὰν ἄλλοτε... Μόνο—καὶ
χαμογελάει πονηρὰ σ' αὐτὴ τὴ σκέψη—
ὁ μπαμπάς δὲ θάρθῃ ἀπάνω στὸ ἀλόγο,
μὰ μὲ τὸ αὐτοκίνητο. Μπά! τὸ ἴδιο μὴ
δὲν εἶναι;..—Μαμμά!

Θέλει νὰ τῆς πῇ αὐτὴ τὴν ἐξοχή ἰ-
δέα ποὺ εἶχε. Μὰ νὰ μὴν τὸ συλλογιστῇ
τόσην ὥρα;

Ξαφνικὰ κατσοφυιάζει.

—Κι' ἂν ὁ μπαμπάς κἀνὴ νὰ γυρίσῃ
100 χρόνια, σὰν τὸ βασιλόπουλο τοῦ πα-
ραμυιοῦ;..—Μαμμά!..

Ἡ φωνὴ της εἶναι τώρα σὰν σπασμέ-
νη, λυπητερή...

—Τί ιδέα! ἂ μπά, πὼς εἶναι δυνα-
τό, ν' ἀφήσῃ ὁ μπαμπάς τὴ Μερίτσα
μόνη της, τὴν ἡμέρα τῆς γιορτῆς του;
Τόση κακία πιά... Ἀδύνατο!..

—Μαμμά, λοιπόν!..

Ἡ πόρτα ἀνοίγει ἀμέσως. Ἡ μαμμά,
ντυμένη στὰ μαῦρα, στὰ κατὰμαυρα—
ἄχ, δὲν μπορεῖ νὰ τὴ βλέπῃ ἔτσι ἡ Μέ-
λια—τρέχει στὴν κόρη της.

—Ἔτσι, μὲ τὸ νυχτικό σου, γυρί-
σεις στὴν κάμαρα; Μὰ δὲν εἶσαι πιά ἡ
καλὴ Μερίτσα;..

Μὰ πὼς εἶναι ἔτσι ἡ φωνὴ τῆς μαμ-
μᾶς σήμερα; Σὰ νὰ λὲθ μάθημα. Ναί,
ναί, ἀκριβῶς. Ὅπως εἶναι ἡ φωνὴ τῆς
Ντίνας—τῆς μεγάλῃς τῆς ἀδελφῆς—δὲν
κἀνὴ «ἀνάγνωσις». Περίεργο πράγμα!..

—Μαμμά; Δὲν εἶναι σήμερα ἡ γιορ-
τὴ τοῦ μπαμπά; Ἀκουσα χτὲς ποὺ τὸ
λεγε ἡ κυρὰ-Παναγιώτα τῆς Εἰρήνης.
Σήμερα δὲν εἶναι, μαμμά;..

Ἄλλο πάλι τοῦτο! Ἡ μαμμά βάζει
μιὰ φωνίτσα, δαγκώνει τὸ χέρι της, καὶ
βγαίνει τρέχοντας ἀπὸ τὴν κάμαρα. Μὰ
τί πάθανε τέλος πάντων ὅλοι τοὺς σή-
μερα; δὲν εἶναι στὰ καλά τοὺς...

Τ' ἀπόγευμα. Στὴ γιαγιά. Τὴν πῇ-
ρανε τὴ Μέλια νὰ παίξῃ μὲ τὰ ξαδελ-

φάκια της, τὴν Πιπίτσα καὶ τὸ Μίμη.
Ὁ μπαμπάς δὲν γύρισε. Στ' ἄδικα ἔτρε-
χε ἡ Μέλια κάθε φορὰ, ποὺ ἀκούγε τὸ
κουδούνι. Τίποτα. Οὔτε τόλμησε νὰ ρωτή-
σῃ πιά γιὰ τὸ μπαμπά. Ἀφοῦ κλαίγανε;

Μὰ εἶναι καὶ φουρκισμένη. Νὰ μὴν
τῆς ποῦν, λέξῃ, ἡ Πιπίτσα κι' ὁ Μίμης,
γιὰ τὴ γιορτὴ του; Οὔτε «χρόνια πολ-
λά» οὔτε «καὶ τοῦ χρόνου», τίποτα!..
Μὰ ἔννοια τοὺς, καὶ θὰ τοὺς δείξῃ αὐ-
τὴ. Θὰ τοὺς ντροπιάσῃ!..

Πρὶν φύγῃ ἀπ' τὸ σπῆτι, ἀνοίξε τὸ
κουτί μὲ τὰ μπομπόνια, ποὺ τῆς ἔφερε
τὴν πρωτοχρονιά ἡ θεὰ Ἀγγέλα—τί
καλὴ, ἀλγῆθαια—καὶ γέμισε τὴν τσαντί-
τσα της ὡς ἀπάνω.

—Τί θὰ παίξουμε, Μέλια, σήμερα;
—Τίποτα!.. καὶ στριφογυρίζει στὰ
χέρια της τὴν τσαντούλα.

—Τίποτα;.. Γιατί;..

—Εἶμαι λυπημένη, πολὺ πολὺ λυπη-
μένη. Σήμερα ἔχει ὁ μπαμπάς τὴ γιορ-
τὴ του. Δὲ θυμᾶστε; Καὶ κανεὶς σας δὲν
μοῦ εἶπε χρόνια πολλά... Κι' ὅμως ἐ-
γὼ θὰ σᾶς τρατάρω, γιὰ τὸ μπαμπά μου.

Ἀδειασε τίς σοκολάτες σ' ἕνα πιατάκι
καὶ πλησίασε τὴν Πιπίτσα καὶ τὸ Μίμη.

—Νά, πάρτε καὶ πέστε μου χρόνια
πολλά...

Στὴν πόρτα πρόβαλε ἡ γιαγιά. Ἄ-
κούει. Τὰ χέρια της τρέμουν. Ἡ Μέλια
δὲν τὴ βλέπει, ἐξασκοῦθε!..

—Πάρτε καὶ πέστε μου «χρόνια πολ-
λά, νὰ σοῦ ζήσῃ» ἔτσι λένε, ἔτσι πρέπει.

Ἡ Πιπίτσα, ποὺ τὰ ξέρεי ὅλα—εἶναι
δέκα χρονῶν αὐτὴ, ἔ, καταλαβαίνει—
πέρνει μιὰ σοκολάτα καὶ ψιθυρίζει μὲς'
ἀπ' τὰ δόντια της.

—Καὶ τοῦ χρόνου...

Ἄ, μὰ τί ἔπαθε ἡ γιαγιά καὶ κλαίει
ἔτσι, Θέ μου;..

Ἡ Μέλια πέφτει στὴν ἀγκαλιά της,
καὶ χωρὶς νὰ ξέρῃ κι' αὐτὴ γιατί, ἀρχί-
ζει ἕνα κλάμμα, μὰ ἕνα κλάμμα!..

ΛΙΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΕΝΑ ΟΝΟΜΑ ΣΚΥΛΟΥ

Διηγούνται γιὰ τὸν Μπάμπη Ἀννίνο·
τὸν συγγραφέα ποὺ τόσα ἔξυπνα πράγ-
ματα ἔχει γράψῃ καὶ πεῖ στὴ ζωὴ του,
καὶ τὸ ἔζη;

Μιὰ φορὰ, τὰ παιδιὰ του βρῆκαν στὸ
δρόμο ἕν' ἀδέσποτο σ'υλάκι καὶ τὸ πε-
ριμύζισαν. Στὸ σπῆτι ἔγινε ἀμέσως φα-
σαρία... Τὰ παιδιὰ συζητοῦσαν, τί
ὄνομα νὰ δώσουν στὸ σκυλάκι. Φω-
γές, κακὸ, γαυγίσματα, μαλώματα... Ὁ
Ἀννίνος, ποὺ ἔγραφε κείνη τὴν ὥρα
καὶ ἤθελε ἡσυχία, ρώτησε μὲ θυμὸ τί
συμβαίνει. Τοῦ εἶπαν:

—Βρήκαμε, μπαμπά, ἕνα σκυλάκι
καὶ δὲν ξέρομε πὼς νὰ τὸ βγάλουμε.

—Ἐγὼ νὰ σᾶς πῶ! ἀποκρίθηκε ὁ
συγγραφεύς. Νὰ τὸ βγάλετε... ἔξω!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΤΟ ΑΚΡΙΒΟ ΜΟΥ ΤΟ ΒΟΥΝΟ

Τοῦ φωτός ἡ εὐαίσθησια,
μιὰ—θαμπή, μιὰ—φωτεινὴ,
κλεῖ μιὰ οὐσία, μιὰ σημασία,
ποὺ ὅλη μέρα μὲ πονεῖ...

Ἄχ, δὲν εἶναι πιά νὰ μένω
θέσπ'· παρὰ ν' ἀνεβῶ,
ὅσο πρὸς γοργὰ προφταίνω,
στὸ βουνό μου τὸ ἀκριβό.

Τώρα ἐκεῖ θὰ κοκκινίζει
τὸ ἀπὸ μέσα ἀπ' τὸ στεγνὸ
φύλλο τῆς ὀξυᾶς, ποὺ ἀξίζει
μιὰ τῆς βέργας θησαυρό.

Τώρα ἐκεῖ θὰ στοργυλεύει
τὸ χουσανθεμό, τ' ὀρθὸ
στὴ βραγιά, ποὺ δὲ δουλεύει
μὴδ' ἕνα ἐντομο ξανθό.

Τοῦ ἡλίου οἱ γῆροι θὰ διαβαίνουν
μὲς στὴν ἀκρὰ ἀνεμελιά,
ποὺ τὰ χρώματα βαθαίνουν
καὶ ξηλεύουν τὰ πουλιά...

Ἐξοχὴ χαριτωμένη,
—ἡ ὑστερὴ στροφὴ μου ἐσύ,—
ποῦ ὅς κι' αὐτὴ ἡ ψυχὴ παθαίνει
ἀπ' τὸ τόσο θαλασσί,

Πρόμμα ἐγὼ δὲ σοῦ θυμᾶμαι
νάβρε ἀλλοιώτικο ἡ ματιά:
δὲν περνᾶν τὰ ὅσα ἀγαπᾶμε
καὶ δὲν ἔχεις γηραιά!

Ποῖμα τοῦ πρὸ καλοῦ κόσμου,
ποὺ ἡ ἀθανασία φουᾶ,
θὰ μετὰγγίξῃς ἐντός μου
τὴ γλυκεῖά σου ἀψηφισιά!

—Κι' ἂν τῆς μοίρας σου τῆς πέφτει
τὸ ἀγαθὸ ποῦ νοσταλγεῖς;
—Μ' ὁσὴν ἔχω ἐντός μου ζέστη
θὰ τὸ μοίραζα στὴ γῆς!

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Ο ΜΠΑΡΜΠΑΣΤΥΛΙΑΝΟΣ Ο ΑΒΤΖΗΣ

«Ἡ Ζωὴ ἐν Τάφῳ» ἐπιγράφεται ἕνα πολὺ-
κροτο βιβλίον ποὺ δημοσίευσε ὁ κ. Στρατῆς
Μυριδάκης. Εἶναι τὸ ἡμερολόγιον ἑνὸς στρατιώ-
τη τοῦ Μεγάλου Πολέμου κι' ἔχει μέσα σελέ-
δες ἀληθινὰ θαυμαστές. Ἀπ' αὐτὰς εἶναι βέ-
βαια κι' ὁ «Μπαρμπαστυλιανὸς ὁ ἀβτζής»
ποὺ θὰ διαβάσῃτε παρακάτω.—Σ. τ. Δ.

Σήμερα ἀπ' τὸ πρῶτ' συλλογιέμαι τὸν
Μπαρμπαστυλιανὸν τὸν «ἀβτζή». Δὲν τὸν
ξέρεις ἐσύ αὐτὸ τὸν τύπον. Ἦταν ἕνας
κυνηγὸς ἀπ' ἕνα χωριὸ τοῦ Λεπέτυνου,
ἀπ' τὰ πρὸ ἀπόκρισμα. Βραχὺς ἀψηλὸς
καὶ ξερακιανὸς σὰν ξερίχι, μ' ἕνα πετσέ-
νιο σελάχι ὅλο τουκάδες στὴ μέση του,
μὲ μιὰ κάμα στολιδομάνικη, καὶ μὲ πολ-
λὰ τακίμια γιὰ τὸ τσιγάρο, δουλεμένα
μερακλίδικα μὲ φιλό λεπίδι. Κερασία,
τριανταφυλλόξυλο, κουκουναριά καὶ για-
σεμί. Ὅλα μὲ τάξη ἀραδιασμένα στὸ
σελάχι, κ' ἡ καπνοσακούλα του καὶ τὰ
τσακμάκια στὰ πετσένια πουργί. Ὁ ἡ-
λῖος τοῦ βουνοῦ τοῦ εἶχε κάψῃ τὸ πετσέ-
νι καὶ τὸ γάνωσε μὲ κοκκινωτὸ μπακίρι.

Σ' ὅλο του τὸ κορμί δὲν τοῦχε ἀφίσει
ἕνα σπυρὶ γλῶνα. Ὅλο του τὸ σκαρί,
ποὺ τῶς χειμῶνα καλοκαίρι μισόγυμνο,
μὲ τὸ κουρελιάρικο βρακί καὶ τὸ ξεστη-
θωμένο πουκάμισο, ἦτανε ἕνα σύμπλε-

γμα ἀπὸ νεῦρα, ποντίκια καὶ χοντρές
φλέβες, ποὺ κολουριάζονταν καὶ σα-
λέβανε καὶ ζούσανε κατ' ἀπ' τὸ τσου-
ρουφλισμένο του τὸ πετσέ-
νιο φρέδια. Γυναίκα, μωρὰ, τίποτα. Γε-
ροντοπαλλήκαρο. Τὸ κυνήγι ἦτανε ὅλο
τοῦ τὸ πάθος κ' ἡ μοναδικία του ἡ τέχνη.

Λοιπὸν αὐτὸς ὁ βουνίσκος ἄνθρωπος ποὺ
τὸ κορμί του ἦτανε σκληρὸ καὶ ροζάρικο
σὰν τὸ κορμί μιᾶς ἐλιάς, εἶχε μιὰ πα-
ράξενη λυπησιὰ στὴ ζωὴ τῶν πουλιῶν
καὶ τῶν ζωντανῶν σὰν τᾶδρισκε νὰ πί-
νουν. Εἶχε τέσσερα σκυλιὰ ποὺ τάγα-
ποῦσε πρὸ πολὺ ἀπὸ παιδιὰ του, καὶ τὰ
λόγιαζε πρὸ πολὺ ἀπ' τὸν ἑαυτό του.
Λοιπὸν μιὰ μέρα ντουφέκισε τὸ ἕνα, τὴ
Φλόξ, στὸ δεξί μπροστινὸ πόδι, γιατί
χύθηκε πάνου σ' ἕνα κοπάδι πέρδικες
ποὺ δροσολογιόντανε σὲ μιὰ γούδα μὲς
στὸν Ὀρυνάκα. Ὅλη τὴν ὥρα ποὺ τὰ
πουλιὰ πίνανε νερό, βαστοῦσε τὸ δίκανό
του μὲ τὴ μπούκα στὸ χορτάρι. Ἦτανε
ψυχές, ποὺ πίνανε κάτου ἀπ' τὸν οὐρα-
νὸ τὸ νεράκι τοῦ Θεοῦ. Κι' αὐτὸ τὸ
πράμα, τὸ τόσο ἀπλὸ καὶ μεγάλο, γιό-
μιζε τὴ βουνίσια του ψυχὴ ἀπὸ εὐλάβεια
καὶ σεβασμό. Ἀκόμα εἶχε τὴν ιδέα πὼς
τὰ πουλιὰ εἶναι τὰ πρὸ εὐλογημένα ἀπ'
ὅλα τὰ ζωντανά. Γιατί, σὲ κάθε γουλιὰ
ποὺ καταπίνουν, σηκώνουν τὰ κεφαλά-
κια τοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν, γιὰ νὰ τὸν
εὐχαριστήσουνε γιὰ τὴ δῶρα του. Ποῦ
τὸν θυμήθηκα, καὶ πῆς, τὸν Μπαρμπα-
στυλιανὸν ἔτσι ξαφνικά; Δὲν εἶναι στὰ
κουτουροῦ καὶ νὰ δεῖς.

Σὰ βγεῖς ἀπὸ τ' ἀμπρί μου καὶ τρα-
θήξεις ὅλο δεξιά τὸ χαράκιμα Β1, περ-
νώντας ὅλα τὰ παρακλάδια του μὲ τίς
ἀριθμημένες ταμπέλες ἴσαμε τὴν ἄκρη
τοῦ Β14, βρίσκεσαι σὲ μιὰ σκισμὴ τοῦ
βουνοῦ, στὸ ξέσκεπο πιά. Ἐκεῖ δὲν ἔχει
χαράκιμα, μιὰ γιχτὴ δὲ γίνεται, ἐπειδὴ
τὸ ἔδαφος εἶναι σκληρὴ μαρμαρόπετρα,
καὶ μιὰ γιχτὴ ὁ λόφος ποὺ πέρασες γιὰ
νὰ φθάσῃς ἐκεῖ, σ' ἀποσκοπεῖ ἀπ' τὸ
παρατηρητήριον τοῦ Περιστεριοῦ, ἀπ' τὸ
μάτι τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐπειτα ἡ σκισμὴ εἶναι τόσο ἀπότο-
μη, ποὺ τὸ μέρος λογαριάζεται ἀπ' τοὺς
ἀξιωματικούς γιὰ «ἀτυροδόλητο», γιὰ
«νεκρὴ γωνία» καὶ δεξερῶτι ἄλλο. Αὐτὸ
θὰ πῇ πὼς καὶ νὰ ρίξῃ ὁ ἐχθρὸς ὀβί-
δες γιὰ ἐκεῖ, δὲ μπορεῖ ποτές αὐτὲς νὰ
κάνουνε μιὰ κάθετη πρὸς τὴν τροχιά
τοὺς, κόβοντας τὸν καμπυλωτὸ δρόμο
τοὺς, γιὰ νὰ πῆσουνε στὴ σκισμὴ. Αὐτὸ
βέβαια εἶναι μεγάλη εὐτυχία γιὰ μᾶς,
γιατί ἐκεῖδ' αὐτὴ σκισμὴ βγαίνει ἀνάμεσα
ἀπ' τίς μαρμαρόπετρες, ἕνα μασοῦρι νε-
ράκι σὰν τὸ διαμάντι, ἴσαμε ἕνας κον-
τυλοφόρος. Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀνάδρα πέρ-
νομε νερό, τρεῖς δικοὶ μᾶς λόχοι κι' ἕνας
φραντσέζικος.

Ἔτσι καταντᾶ μεγάλη καλοτυχία νὰ-

ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΑΒΥΣΣΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ MAURICE CHAMPAGNE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
 «Ο γιατρός τὸν ἐξετάζει καὶ συγχρό-
 νως μιλεῖ μὲ τοὺς συντρόφους του.
 — Κατάλαβες τί ἦταν αὐτὸ πού μᾶς
 συνέβη, Σέλλυς;
 — Μὰ μοῦ φαίνεται πὼς εἶν' εὐκολο

«Ραὶ πρώτης γραμμῆς, γιατρέ μου!» (Σελ. 531, στ. β'.)

νὰ τὸ μαντεύσει κανεὶς: κόπηκε τὸ
 σχοινὶ καὶ πέσαμε!

— Κόπηκε... κόπηκε ὅμως μόνο
 του, ἢ μᾶς τὸκοψαν χέρια κακοῦρ-
 γων;

— Χμ... Πού νὰ τὸ ξέρει κανεὶς αὐ-
 τό, γιατρέ μου;

— Ἀδιάφορο, φίλε μου. Τὸ σπουδαῖο
 εἶναι ὅτι βρισκόμαστε ζωντανοὶ καὶ
 γεροί.

— Κι' εὐτυχῶς, προσθέτει ὁ λοχα-
 γός, πού βρισκόμαστε τώρα πιά στὸ βυθὸ
 τῆς ἀβύσσου καὶ στὸ τέρμα τοῦ ταξι-
 διοῦ μας!

— Πῶς; Τί; Στὸ βυθὸ τῆς ἀβύσσου;
 Μὰ ὅχι, φίλε μου, νομίζω ὅτι βρισκόμα-
 στε ἀνὸμα στὴ μέση τοῦ δρόμου καὶ
 πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸ βυθὸ τῆς ἀβύσσου.

— Μὰ εἰστε βέβαιος γι' αὐτό, γιατρέ;
 Μοῦ φαίνεται ἀπίστευτο!

— Βεβαιότατος. Θυμᾶστε ὅτι ὁ Ἰδαῖν
 μοῦ εἶχε ἀναθέσει νὰ παρακολουθῶ τὸ
 δείκτη τῆς ταχύτητος. Λοιπὸν τὴν ὥρα
 πού γινε τὸ δυστύχημα, ὁ δείκτης ση-
 μείωνε ἀκριβῶς, (ἀκούς; ἀκριβῶς!) χί-
 λια ἐννιακόσια ἐπτά μέτρα. Οὔτε ροῦπι
 περισσότερο.

— Λοιπὸν;

— Λοιπὸν, πρὶν κατεβῶμε, εἶχαμε
 βυθομετρήσει τὴν ἀβυσσο. Τὴ βρήκαμε
 βαθεῖα δύο χιλιάδες τριακόσια μέτρα, φί-

λε μου Σέλλυς! Ἀφαίρεσε τὰ χίλια ἐν-
 νιακόσια καὶ ἔχει τετρακόσια μέτρα στὸ
 χέρι. Ἐ, δὲν τὰ πηδᾷ κανεὶς εὐκολα
 αὐτὰ τὰ τετρακόσια, φίλατέ μου!

— Μὰ πῶς γίνεται αὐτό;

— Ἐγὼ φαντάζομαι ὅτι ἔχουμε σ' α-
 μα τὴ σει στὴ μέση τοῦ
 δρόμου. Καὶ νὰ ἡ ἀπό-
 δεῖξη: Ὁ δείκτης πού
 σημεῖωνε ἐκείνη τὴ στιγ-
 μὴ χίλια ἐννιακόσια μέ-
 τρα, σημεῖωνει τώρα χί-
 λια ἐννιακόσια ἐξήντα.
 Ὡστε κάναμε ἓνα πηδη-
 ματάκι ἀπὸ ἐξήντα μέ-
 τρα... Ἀς εἴμασ' εὐ-
 χαριστήμενοι, καλέ μου
 φίλε, πού θρискόμαστε ἀ-
 κόρη ζωντανοί!... Δὲν
 ἦταν παιγνίδι!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Μετά τὴν καταστροφή

Ὁ γιατρός ἄρισε τώρα
 τὴ συζήτηση γιὰ τὸ δυ-
 στύχημα, κ' ετοίμασε τὰ
 φαρμακευτικὰ εἶδη, πού
 τοῦ τὰ εἶχε βρεῖ ἀμέσως
 ὁ Πάδδου.

— Ἡ θέση τοῦ Ράλφ
 δὲν εἶναι καὶ πολὺ εὐχά-
 ριστη, εἶπε. Βοήθησέ με,

Σέλλυς, νὰ τὸν περιποιηθῶμε, κι' ὁ
 Πάδδου ἄς κάμει μερικὲς εἰσπνοὲς τοῦ
 Κούτι, νὰ τὸν συνεφέρει.

Ὁ μηχανικός εἶναι ξαπλωμένος, χλω-
 μός, μὲ τὰ χεῖλη σφιγμένα
 καὶ ἀχρωμα, καὶ μὲ τὴ μι-
 κρὴ πληγὴ στὸ κεφάλι, ἀπ' ὅπου
 τρέχει πάντα λίγο-λίγο
 τὸ αἷμα. Ἄν δὲν ὑπῆρχαν
 οἱ ἀδύνατοι παλμοὶ τῆς καρ-
 διας, θάλεγε κανεὶς ὅτι ὁ ἀν-
 θρωπος αὐτὸς εἶναι πεθα-
 μένος.

Εὐτυχῶς ὅμως ὁ γιατρός,
 ἀφοῦ ἔπλυσε τὸ τραῦμα ἐξα-
 κριβῶνι μὲ χαρὰ τοῦ ὅτι
 δὲν εἶναι τόσο σοβαρό, ὅσο
 τὸ εἶχε φαντασθεῖ. Ὡστόσο,
 φαίνεται ὅτι ὁ μηχανικός πέ-
 ρασε δυνατό κλονισμό, γιὰ τὴν
 παρ' ὅλες τὶς περιποιήσεις
 τοῦ γιατροῦ, δὲν μπορεῖ νὰ
 συνέλθει.

Ὅσο γιὰ τὸν Κούτι, μὲ
 μερικὲς ἐντριβές, γύρισε πάλι
 στὶς αἰσθήσεις του.

Εὐθὺς σηκώθηκε ἀπάνω,
 πρὶν ὁ Πάδδου προφθάσει νὰ
 τὸν συγκατήσει, καὶ ἔρριξε
 γύρω του μὴ ματιά. Εἶδε
 τὸ λοχαγὸ καὶ τὸν γιατρὸ πού

τοῦ εἶχαν γυρισμένη τὴ ράχη, καὶ τότε,
 σὰν ἀπὸ ἐνστικτο, ὁ Κούτι, ἔφερε τὸ
 χέρι του στὴ ζώνη του, καὶ τὰ δάχτυλά
 του ἔσφιξαν νευρικὰ τὴ λαβὴ τοῦ κου-
 κρι, τοῦ σιλιέτου τῶν θιβετιανῶν, πού
 τῶναι πάντοτε μαζί του.

Ἀλλ' αὐτὸ δὲν βιάστηκε πάνω ἀπὸ λίγα
 δευτερόλεπτα, κι' ἔγινε χωρὶς νὰ πάρει
 μυρωδιὰ ὁ καϊμένος ὁ Πάδδου.

Μὲ τὴν ἴδια γρηγοράδα, ἄλλαξε ἡ
 ἔκφραση τῆς ματιᾶς του καὶ τὸ χέρι του
 τραβήχτηκε ἀπὸ τὸ σιλιέτο. Καὶ ὁ Κούτι
 μοιάζει τώρα σὰ νὰ ξυπνᾷ ἀπ' ὄνα ὄνειρο.

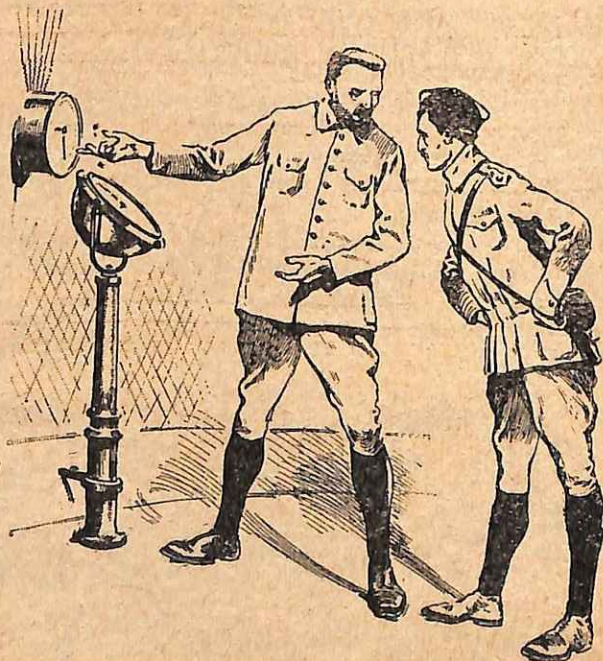
Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ λοχαγὸς Σέλλυς
 σηκώνει μηχανικὰ τὸ κεφάλι, τὸν βλέπει
 καί, χωρὶς νὰ κουνηθεῖ ἀπὸ τὴ θέση του,
 ἀπλώνει τὸ χέρι του πρὸς αὐτόν.

Ὁ Ἰθαγενὴς ἀρπάζει τὸ χέρι καὶ τὸ
 γεμίζει φιλία. Καὶ τότε μόνο τὸ βλέμμα
 του διακρίνει τὸν πληγωμένο, πού εἶναι
 πλαγιασμένος πάνω στὸ ντιθάνι. Λοιπόν,
 τότε, μέσα στὰ ζαρωμένα μάτια του περ-
 νᾷ κάτι σὰν ἀστραπὴ θριάμβου καὶ χα-
 ρᾶς. Μὰ εἶναι τόσο γρήγορο, ὥστε πάλι
 δὲν τὸ πέρνει κανένας μυρωδιὰ. Ὁ Κούτι
 γονατίζει ἀμέσως πλάι στὸν πληγωμένο
 καὶ τὰ χεῖλη του φαίνονται πὼς ψιθυρί-
 ζουν εὐχές καὶ δεήσεις γιὰ τὴ σωτηρία του.

— Σήκω ἀπάνω, Κούτι, τοῦ λέει ὁ
 γιατρός, συγκινημένος ἀπ' αὐτὲς τὶς ἐκ-
 δηλώσεις. Ὁ ἀφέντης σου εἶναι πληγω-
 μένος, ἀλλὰ μείνε ἥσυχος γιὰ τὴ ζωὴ
 του. Σὲ πέντε λεπτά, σοῦ δίνω τὸ λόγο
 μου πὼς θ' ἀνοίξει τὰ μάτια του.

Τότε κι' ὁ Πάδδου δίνει μὴ στὸν ὦμο
 τοῦ Κούτι καὶ τοῦ φωνάζει μὲ κέφι:

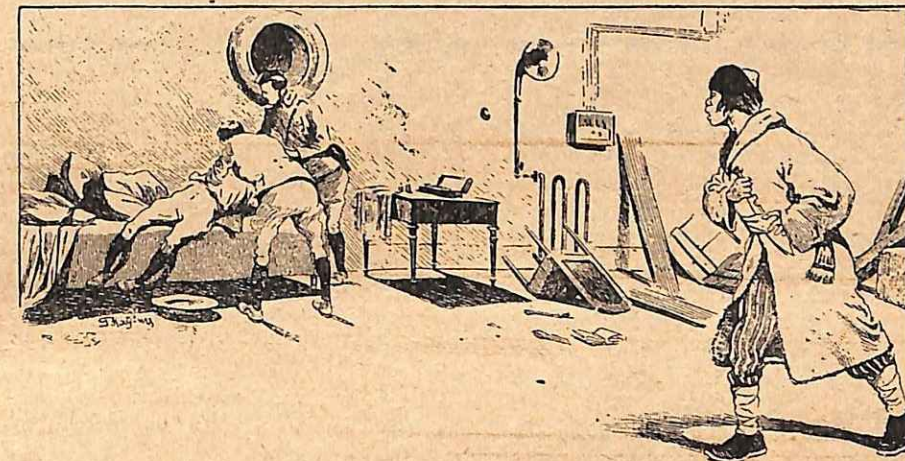
— Ὅλοι τὴ γλυτώσαμε, Μογγόλε μου!
 Τύχη βουνό, φίλε μου! Τώρα, νὰ ἰδοῦ-
 με πῶς θὰ ξελασπώσουμε ἀπὸ δῶ μέσα.

«Ὡστε κάναμε ἓνα πηδηματάκι ἀπὸ ἐξήντα μέτρα.»
 (Σελ. 546, στ. β'.)

Ἀλλ' ἀδιάφορο! Ὡς ἐδῶ, καλὰ πήγαμε!
 — Σιωπὴ, Πάδδου, λέει ὁ λοχαγός.
 Ὁ Ἰδαῖν σαλεύει.

Ἀληθινά, ὁ πληγωμένος σάλεψε λι-
 γάκι, κι' οἱ τρεῖς σύντροφοί του ἔσκυ-
 φαν ἀπὸ πάνω του γεμάτοι ἀγωνία. Πε-
 ριμένουν κάμποσα λεπτά, πού κυλοῦν
 ἀργά, σὰν δλόκληρα χρόνια, κι' ὕστερα

«Καὶ τὸ δάχτυλό του ἔπιξε νευρικὰ τὴ λαβὴ τοῦ κουκρί.» (Σελ. 546, στ. γ'.)

βλέπουν τὰ βλέφαρα τοῦ μηχανικοῦ νὰ
 ἀνοίγουν σιγά-σιγά. Τὸ στήθος του ἀνα-
 σηκώνεται ἀπὸ ἓνα στεναγμὸ καὶ μὲ τὸ
 χέρι του πιάνει τὸ μπράτσο τοῦ γιατροῦ,
 πού στέκει ἀμίλητος στὸ πλάι του.

Κοιτάζει χωρὶς νὰ μιλεῖ. Κοιτάζει
 τοὺς ἀνθρώπους, πού τὸν τριγυρίζουν,
 καὶ τὸ μέρος ὅπου βρίσκεται. Ὑστε-
 ρα, μὲ φωνὴ σδυσμένη, ἀλλὰ γεμάτη
 θέληση, ψιθυρίζει:

— Γκάρτνερ... Σέλλυς... Τί ἔγινε;
 Ποῦ φτάσαμε; Δὲν ἔχω μνήμη πιά.
 Μοῦ φαίνεται σὰ νὰ δειάσε ἀξαφνα τὸ
 κεφάλι μου.

Κανεὶς δὲν τοῦ ἀπαντᾷ, γιὰ τὸ ὅλοι
 φοβοῦνται μήπως τὸν ἀνησυχήσουν, ἀν
 τοῦ φανερώσουν τὴν ἀλήθεια.

— Θέλω... θέλω νὰ μάθω! ἐξακο-
 λουθεῖ. Νὰ μοῦ τὰ πῆτε ὅλα. Ἐμπρός,
 γιατρέ, μίλα.

Μὲ λίγα λόγια, ὁ γιατρός τοῦ ἐξηγεῖ.
 Ὁ μηχανικός ἀκούει μὲ τὰ μάτια
 μισόκλειστα, δίχως ν' ἀποκρίνεται. Ὑ-
 στερα φέρνει τὸ χέρι στὸ μέτωπό του
 καὶ πιάνει τὸν ἐπίδεσμο, πού τοῦ εἶχαν
 βάλει.

— Μὰ εἶμαι πληγωμένος; ρωτᾷ.

— Ναί, ἀπαντᾷ ὁ Γκάρτνερ.

— Σοβαρά;

— Ὁχι, ἀλλὰ χρειάζεται ἡσυχία. Ζή-
 τημα δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν. Ἴσως καὶ
 λιγώτερο.

— Ἐ, τότε λιγώτερο.

— Ναί, αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ σένα.

Ἡσυχία ὅπως εἶπα, καὶ ἀνάπαυση.

Ὁ μηχανικός δὲν φαίνεται νὰ λησμο-
 νεῖ οὔτε στιγμὴ ὅτι εἶναι ὁ ἀρχηγός.

— Ὅλοι γεροί, καθὼς βλέπω, λέει.

Πρέπει ὅμως νὰ ἰδοῦμε ἀν καὶ τὰ μη-
 χανήματά μας ἔμειναν γερά, νὰ κάνου-
 με μιά καταγραφή στὰ τρόφιμά μας, καὶ
 νὰ βεβαιωθῶμε ἀν ὁ προβολέας μας
 εἶναι σὲ θέση νὰ λειτουργήσει.

— Ὅλα αὐτὰ θὰ γίνουν ἀμέσως, ἀ-
 παντὰ ὁ λοχαγός. Σεῖς ὅμως νὰ μένετε
 ἥσυχος.

προσοχὴ τὸν ἀρχηγό τους γιὰ ν' ἀνα-
 παυθεῖ. Ὁ Ἰδαῖν τοὺς σφίγγει τὸ χέρι
 μ' εὐγνωμοσύνη καὶ τοὺς δίνει τὶς τελευ-
 ταιὲς του δὴγγιες.

— Γκάρτνερ, ἐπιθεωρήστε τὸν ἐξώ-
 στη! Κι' ἀρχίστε τὴ σύνταξη τοῦ ἡμε-
 ρολογίου μας!

Γυρίζει ὕστερα τὴ ράχη καὶ κλίνει
 ἥσυχα τὰ μάτια.

— Ἀξιολύμαστος ἄνθρωπος, ψιθυρίζει
 ὁ γιατρός. Ὅλα τὰ σκέπτεται, τίποτα
 δὲ λησμονᾷ. Στοιχηματίζω πὼς σὲ σα-
 ραντασθῶ ὅρες θάνατο στὸ πόδι.

— Τώρα, ἄς ἐκτελέσουμε τὶς δὴγγιες
 του, λέει ὁ λοχαγός. Ἐσὺ, Πάδδου, μαζί
 μὲ τὸν Κούτι, νὰ συγυρίσετε λιγάκι τὸ
 «δωμάτιό» μας, γιὰ τὴν ἀλήθεια,
 δὲν εἶναι παραπολὺ ταχτικό. Ἐμεῖς ἄς
 ἀνεδοῦμε στὴ «γέφυρα» νὰ ἰδοῦμε σὲ τί
 κατάσταση βρίσκεται.

Χωρὶς νὰ περιμένει δεύτερο λόγο, ὁ
 γιατρός ἀνεβαίνει τὴ μικρὴ σκαλίτσα.
 Ὅταν ἔφτασε ἔως τὸ ταβάνι, πάτησ' ἓνα
 κουμπὶ κι' ἀνοίξε μιά κυκλικὴ κατα-
 πακτή, ἀπ' ὅπου χωροῦσε νὰ περάσει
 ἓνας ἄνθρωπος.

Περνοῦν κι' οἱ δύο καὶ βρίσκονται στὴ
 «γέφυρα», δηλαδὴ στὴν ταρατσα νὰ
 ποῦμε τῆς κατοικίας των, πού χρησι-
 μεῖται καὶ γιὰ στέγη στὸ δωμάτιό τους.

Τριγύρω τους βασιλεύει σκοτάδι βα-
 θύτατο, πού ἔχει καὶ τὸ ὑποῦλο καὶ τὸ
 ἀπειλητικό, ὥσᾄν νὰ ἐκκλίνει μέσα του
 χίλιες παγίδες.

— Προσοχή, λέει ὁ γιατρός στὸ σύν-
 τροφό του. Δὲ βλέπω οὔτε τὰ χέρια μου

«Ὅλοι τὴ γλυτώσαμε, Μογγόλε μου!»
 (Σελ. 546, στ. γ'.)

τητα καὶ τρυφερότητα ἀξιοσημείω-
τη. «Νύχτας ἡσυχίας» τοῦ Μύρου
τῆς Ἀνδρου. Κοινὰ τὰ νοήματα
καὶ ἀτεχνή κάπως καὶ μονότονη ἢ
περιγραφὴ. Καὶ τὸ τέλος, μὲ τὴν
βροχὴ τῆν ἀπρόοπτη καὶ ἀνεξέ-
πονητη, δὲν εἶναι ἐντελὲς τεχνή-
τό; — «Ὁ καλλιτέχνης» τῆς Ἑρσῆς
Δρόσου. Καὶ μὲ τὴν νέα διόρθωση,
δὲ νομίζω πὺς εἶναι δημοσιεύσιμο.
Μάλιστα, ἀφοῦ ἡ φίλη μου ἔχει
τόσο ζήλο, θὰ τῆς ὑποδείξω ἕνα-
τάτα σφάλματά της: Χασμωδίες
ἐν τῇ δευτέρῃ, τρίτῃ καὶ τε-
τάρτῃ στροφῇ. Βαδισμένοι καὶ ἀ-
τεχνος ὁ τελευταῖος στίχος τῆς τέ-
ταρτης στροφῆς. Ἡ ἕκτη στροφή
περιττὸ ἀναμείωγμα τῆς πέμπτης.
Στὴν ἐξόμνη στροφῇ, ὁ δεύτερος
στίχος ἀνώμαλος. Κ.τ.λ. κ.τ.λ.
Δὲν ἀμφισβάλω τώρα ὅτι ἡ Ε. Δ.
θὰ καταπιστεῖ καὶ γιὰ τρίτη φορά
νὰ τὸ διορθώσῃ. Κι' εἶναι ἀξίειται
νῆ. — «Τὸ ζήτησι» τοῦ Μικροῦ
Ἡρώος. Λαμβανόμενον μέτρο καὶ ὁ-
λες σχεδὸν τίς στροφές. Καὶ τὰ
νοήματα ἀρκετὰ κοινά. — «Τὸ σπουρ-
γίτι» τοῦ Ρωμαίου Πρίγκιπος.
Βασικὸ γράψιμο καὶ λιγὰν ἄτε-
χνο. Μὰ καὶ τὸ θέμα δὲν εἶναι ἰδι-
αίτερο ἐνδιαφέρον — θὰ ἐξακολου-
θῶ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Ἀθῶο
Διαβολάκι, ἄ. (ΤΑ). Λευκὸς Ἀ-
ράνης, ἄ. (ΓΒ). Μέλλουσα Ὁδον-
τοίατρος, κ. (...). Σκεπτικιστής,
ἄ. (;). Νέος Ἀστήρ, ἄ. (ΧΠ).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς
φίλους της: **Σταύρον Ἀυγουστά-
κην** (σὺμφωνοι) πολὺ γέλασε μὲ τὸ
«φέμια»· **Νάναν Χρ. Τεγοπού-
λου** (ἐλαβας, εὐχαριστῶ)· **Ἰάδα** (ὁ-
χι φέτος) αὐτὸ τὸ μυθιστόρημα ἦ-
ταν μεγάλο καὶ τὸ ἄφησα γιὰ τοὺς
χρόνους· εἶδες ὅμως ὅτι δὲν θὰ με-
νουμε χωρὶς Κυριακή...· **Χαραυ-
γῆν** (ἐστειλα) εἶδες ὅτι προκηρύ-
χθηκε ὁ Διαγωνισμὸς Καλλιγρα-
φίας ὅπως τὸν ἤθελες· ἡ φίλη μας
εἶναι δεκαπέντε ἐτών·· **Βάσιγκτον**
(ἔχω κάμποσα Διαπλάστικα ἐκεῖ
κι' ἄμα δημοσιεύσεις σχετικῇ Ἀγγε-
λία, θὰ σοῦ ἀπαντήσουν καὶ θὰ τὰ
γνωρίζῃς· μὰ βέβαια ποὺ θὰ σοῦ τὸ
πῶ, — ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα τῶν ὁμῶς
— ἂν τὸ κομμάτι σου δὲν εἶναι
καλό)· **Ντίαν Λυκαρδοπού-
λου** (ἐστειλα) ναι, δοκίμασε νὰ
γράψῃς γιὰ τὴν ἀγγλικὴ ζωὴ,
καὶ ἂν εἶναι καλὰ, μπορεῖ νὰ δη-
μοσιευθῇ στὴ Σελίδα Συνεργασίας·
μόνο πρέπει νὰ πάρῃς καὶ ψευδών-
υμο)· **Χρυσὸ Παγώνι** (σὲ συγκαί-
ρω γιὰ τὴν ἐπιτυχία στὰς εἰσιτη-
ρίους τοῦ Διδασκαλείου)·· **Υβόννην**
(δημοσιεύθηκε· ἀλλὰ γιατί δὲν γρά-
φεις κάπως πρὸ καλλιγραφικὰ, πρὸ
στροφῶν;· νομίζω πὺς δὲν εἶναι
δυσκόλο, ἄμα βάλῃς κάποια προ-
σοχή καὶ θέληση)·· **Ἀγγιλῆν** (ἐ-
λαβας καὶ τὸ δεύτερο· ἀλλὰ δὲν θὰ
νομίσῃς πάλι πὺς σὲ ἔχασα, ἂν
ἀργίῃς νὰρθῇ ἡ σειρά του...·)· **Βα-
σίλειον τοῦ Ἰονίου** (φαντάζο-
μαι μὲ πόση δρεξὴ θὰ ξαναπῇς
στὸ σχολεῖο, ὅστερ' ἀπὸ τόσο με-
γάλη διακοπὴ· στὰ τελευταῖα φυλ-
λάδια ἐπαίρῃς Ἀσκήσεις μόνον ἀπὸ
τίς συλλογὰς τοῦ Πεντάθλου, κι'
αὐτὲς δὲν εἶχαν Γαλλικὰς· ἀλλὰ

θὰ ξαναρχίσω νὰ δημοσιεύω)·· **Μι-
κρόν Ἀθηναῖον, Εὐάγ. Δημη-
τριάδην** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἐλαβας μετὰ
τὴν... ἀπὸ πότε νὰ πῶ, ἀφοῦ
ἔχω ἀκόμα μπροστὰ μου γράμματα
τοῦ Σπυριδίου; — θὰ ἀπαντήσω στὸ
ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 251ου Διαγωνισμοῦ. Τοῦ
φυλλαδίου τούτου αἱ λύσεις εἶναι δι' αὐτὰ
μέχρι 18 Δεκεμβρίου.

637. Λεξιγραφίος

Ἀρθρο πρῶτα θηλυκὸ,
Μετοχὴ στὸ ἀρσενικόν,
Τέλος σύνδεσμος, καὶ ἰδοὺ
Γίνεται — κοντὰ στὸ νοῦ —
Ὁ περιφνητος προφήτης.
Ποὺ τὸν ξέρει κάθε λύτης.

Πλοίαρχος Γράν

638. Λογοπαϊκτικὸς Λεξιγραφίος
Μιὰ τῆς Ἑλπίου πολλή
Φέρνεις μπροστὰ, μὰ ἐμεῖς
Γνωστὸ σαράπη ὅλοι
Θωροῦμε παρευθὺς!

Μέγας Ἀλέξανδρος

639. Μεταγραμματισμός

Τοῦ Ἀυτοκράτορα δυὸ τὰ
Ἀλλάξε τα με δυὸ μὴ
Καὶ θὰ κάνῃ στὴ στιγμή
Τοῦμπε, φάρσες, χωροτά.

Λυσέχαρτο

640. Τονόγραφος

Κράτος τῆς Ἀμερικῆς
Ἄν τὸν τόνο του ἀνέβασῃ,
Ποῦ, νομίζεις θὰ τὸ βρῇς;
Νά, στὸ πρόσωπο — ὄχι ἀστεῖα —
Ἐγὶνε τῆς μύτης... βάση,
Μὰ χωρὶς ὀρθογραφία.

Πλοίαρχος Γράν

641. Αἰνιγμα

Τὸ θηλυκὸ μου τοῦ Αἰγαίου
Ἡσάκι,
Εὐόσμο τὸ οὐδέτερό μου

Λουλουδάκι.

Μικρεῦλα Γραλαῖα

642. Σαῖτα

Καθέτως ἡπειροῦ,
δοριζοντίως νήσου
τῶν Κυκλάδων
διαγωνίως δέ, ἐκ
τῶν ἄνω, δεξιὰ
κινητήριος δύνα-
μις καὶ ἀριστερὰ
μέγα πτηνόν.

Λευκάτας

643. Ἄλφα μὲ Ἄλφα

Α * Α
Α * * * Α
Α * * * Α
Α * * * Α
Α * * * * Α

Κατὰ σειράν ἐκ τῶν ἄνω: σύν-
δεσμος, εἶδος ὁδοῦ, δύο περιφ-
μοὶ γυναικες τῆς ἀρχαιότητος.
Εἰς τὸ μέσον καθέτως ἐκ τῶν
κάτω: ἁγία.

(Νέον εἶδος) Χρήστος Ι. Σολιώτης

644. Κρυπτογραφικὸν μετ' ἀντεστραμμένης Ἀκροστιχίδος.
12345 = Ἀρχαῖος βασιλεὺς
254 = Ἀρχαία βασιλοῦσαι
3123 = Ἀρχαία πόλις
431551 = Δοξολογικὸν
512 = Ἐπίγραμμα

Τὰ τελικὰ γράμματα τῶν πέν-
τε λέξεων, ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ
ἄνω, σχηματίζουν υἱὸν τοῦ ἀρ-
χαίου βασιλέως.
(Νέον εἶδος) Χρήστος Ι. Σολιώτης

645-648. Λογοπαίγνια

1. — Ποιὸ γράμμα ἔσταί νιν;
2. — Ποιὸ ἄλλο προστάζει;
3. — Ποιὸ, τρίτο, ἔχει μπόυ;
4. — Καὶ ποιὸ, τέλος, τὸ φω-
νάζεις ὅταν σὲ πειράζον;

Λυσέχαρτο

649-653. Μαγικὴ Προθέσις
Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο συνεχῶν
γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι
λέξεων, διὰ μιᾶς προθέσεως,
πάντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματι-
στοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ
ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ἀνακλῶ, ἰαχὴ, κύριος, μο-
ρία, ἔκλυτος.

Χρήστος Ι. Σολιώτης

654. Ἐλλιποσύμφωνον καὶ Φωνηεντόλιπον ἐκ Διπλῆς Ἀκροστιχίδος.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι
ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν
Φωνηεντόλιπον τύπου.

* * * *

Τὰ δὲ δευτέρω γράμματα ἑλλι-
ποσύμφωνον τύπου

* * * *

τῶν ὁποίων ζητεῖται ἡ ἀνάγνω-
σις:

1. Ἀρχαία μακεδονικὴ πόλις·
2. Μυθολογικὴ νῆσος· 3. Χρο-
νικὸν ἐπίγραμμα· 4. Συμπερασμα-
τικόν.

Λυσέχαρτο

655. Γρίφος

ο ο ο ο
ο ο ο ο
ο ο ο ο
ο ο ο ο
ο ο ο ο
ο ο ο ο

Πλοίαρχος Γράν

[Ὅλαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις
ἐλήφθησαν ἀπὸ τὰς βραβευθεί-
σας Συλλογὰς τῆς Μικρᾶς Τά-
ξεως εἰς τὸν 247 Διαγωνισμὸν.]

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 31

445. Βραδύπους (βραδύ, ποῦς).
— 446. Κεραμεικὸς (καί, Ρά, μί,
Κῶς). — 447. Φόρος-όρος. — 448.
Σαρλῶ-Σαρδῶ.
449. Τ

ΗΡΑ
ΚΟΙΤΗ
ΓΑΓΓΛΙΑ
ΚΟΤΥΛΗΔΩΝ
ΣΥΓΚΛΗΤΙΚΟΣ

450. ΤΕΡΠΑΝΟΡΟΣ (ἔδρα, ῥέν-
νος, Πάνδρορος, Ἀνδρος, νόρ-
δος, δρόδος, ὄναρ, σπάρος).

451. Τὸ πρῶτον εἶναι τὸ Α·
Ἀνθεμῖς, ΤΑυρικὴ, Ἰσάυρος,
Οὐράλης, Ὑπολαίτε, Εὐρώτα,
Ζηνοβία). — 452. ΧΑΙΡΕΦΩΝ-
ΜΑΓΝΗΣΙΑ (Χημεῖα, Ἀρλῶτα,
ἸάΓος, ΡήΝος, ΕὐΗνος, ΦαΣια-
νός, Ὠλιμν, ΝιΑγάρας). — 453.
Διαδίδετε τὴν Διάπλαιν. — 454.
Πέμπον πάθος πέφικεν ἄνευ Ἀ-
κράτου οἴνου. — 455. Corneille
(corne, œil).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Κυρά Θάλασσα, «Ὁ φθονερὸς ζητῇ
πάντα νὰ κατηγορήσῃ... Ὅταν ὅμως
δὲν μπορεῖ, τότε καταφεύγει ἐπὶ συκοφαν-
τίας». (Chateaubriand)

Ρόδης Οὐράνης

Α' — 803

Σ ἀπουρόφουσα, ἀρνήσας νὰ γράψῃς τὴν
γνώμη σου γιὰ τὸν ζήτημα ἀγοριῶν-
κοριτσιῶν. Ἀλλὰ... τὴν ἔγραψες... Χα-
λάλι σου... Σιφονέτ

Α' — 804

Πρωτοπαίνοντας στὴν κίνησι τῆς Δια-
πλάσεως, χαίρετάς τους ἐς, ἰδιαίτερος
δὲ Μιρέζαν, Λατάνιαν.

Α' — 805

Πάνθηα Ἀβραδάτου, Φιλόσοφον,
Κυρά τῆς Θάλασσης, Αἰλάντα,
Τζιτζικαί, Πάυλε Ντόρη, Κόρη τῶν
Ἀθηνῶν, δέχεσθε τὴν ἀλληγογραφίαν
μιάς... Σουεζιανῆς; ἂν ναι, γράψατε
στὴν Δ/σιν: (Α' — 687). Ἀνναμπέλλα

Α' — 806

Α' — 807
Α' — 808
Α' — 809

Φασουλῆς Φιλόσοφος δὲν εἶναι ὁ
Μανουηλίδης (Διαπλάσις: Οὐτε λό-
γος). Τὴν ἔπαθε.

Φασουλῆς Φιλόσοφος

Εὐχαριστῶ θερμὰ τὸν διὰ τὴν κριμμένην
ποίησιν γιὰ τὴν διαλεύκανση.

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809

Α' — 809